

[Ministeren for nordiske anliggender]

aktuelle nordiske samarbejde, og at redegøre for, hvilke skridt regeringen i samarbejde med de øvrige nordiske regeringer er i færd med at tage for at styrke dette samarbejde.

Det er jo ikke hver dag, vi har lejlighed til at gå mere i dybden med det nordiske samarbejde her i tinget. Når jeg i særlig grad hilser denne chance velkommen, er det, fordi dette samarbejde for mig er af den største betydning.

Forespørgslen tager udgangspunkt i den handlingsplan for økonomisk udvikling og fuld beskæftigelse, som Nordisk Ministerråd har vedtaget, og som herefter vil blive forelagt Nordisk Råd på den forestående session. Handlingsplanens indhold er jo, som antydet af forespørgerne, udarbejdet af de nordiske landes finansministre. Jeg fornemmer, at dagens forespørgsel rækker noget videre end selve handlingsplanen, og jeg vil derfor benytte lejligheden til også at komme ind på et par andre aktuelle emner, der behandles i Nordisk Ministerråd, og som utvivlsomt vil være blandt hovedemnerne på Nordisk Råds drøftelser. Bl.a. er der som svar på rådets rekommandation nr. 15 fra 1984 en redegørelse for, hvad de nordiske regeringer har besluttet sig for, samnordisk og som national opfølgning, i anledning af Feldt-udredningen om de nordiske samarbejdsformer. Jeg skal her kun komme ind på to af de punkter, der behandles i denne sammenhæng.

De nordiske regeringer har sluttet sig til betænkningens forslag om at sammenlægge de to ministerrådsbudgetter til ét budget. Der er som bekendt nu et budget for kulturaftaleområdet og et andet budget for alt det øvrige regeringssamarbejde. Vi er enige med betænkningens fædre i, at denne ordning, som har sin historiske begrundelse, i dag ikke er særlig rationel og i virkeligheden bremser forsøg på at anlægge helhedsvurderinger på arbejdsområder, der er fordelt over forskellige ministerråd.

Som følge af sammenlægningen af budgetterne opstår naturligt behovet for at samle de nuværende to sekretariater, kultursekretariatet, der ligger i Snaregade her i København, og det almene sekretariat, der ligger i Oslo.

Disse to forslag rejste nogle problemer, der ikke har været helt lette at tumle med. Det ene var spørgsmålet om, hvor det nye fællessekretariat skulle ligge. I praksis stod valget mellem Oslo og København. Jeg skal

ikke gå i detaljer med hensyn til drøftelserne herom, men blot også nu fra denne talerstol udtrykke min taknemmelighed over, at de øvrige nordiske regeringer accepterede og fandt udveje til at imødekomme det danske synspunkt, at vi hverken ville eller kunne opgive vor eneste større nordiske institution. Resultatet er blevet, at sammenlægningen af sekretariaterne kan ske i løbet af første halvår af 1986 i det hus i St. Strandstræde 18, som regeringen med finansudvalgets imødekommenhed har købt og nu istandsætter med henblik på udlejning til det nye fælles ministerrådssekretariat.

Det andet hovedproblem i forbindelse med sammenlægningen lå i at finde en løsning, som på rimelig vis kunne imødekomme bekymringerne hos den kreds, der frygtede, at sammenlægningen ville blive til skade for kultursamarbejdet. Heller ikke her skal jeg gå i enkeltheder, men blot nævne, at løsningen er blevet den, at kulturministrenes hidtidige autonomi inden for deres område bevares i så stort omfang som overhovedet foreneligt dels med rationaliseringsideen bag sammenlægningen, dels med det forstærkede overordnede ansvar for helheden i det nordiske regeringssamarbejde, herunder det budgetmæssige, som Feldt-udredningen lægger på de nordiske samarbejdsministre.

Hovedsigtet med disse sammenlægninger ligger først og sidst i at give det nordiske regeringssamarbejde en forstærket dynamik, og en sådan dynamik synes jeg er bevist ved udarbejdelsen af den meget brede handlingsplan om økonomisk udvikling og fuld beskæftigelse, der, som så mange andre nordiske tiltag, ikke mindst skyldes initiativer taget i Nordisk Råd.

Jeg erindrer meget vel fru Margrete Aukens meget skarpe ord på Nordisk Råds session sidste år om de retningslinjer, som finansministrene dengang havde fremlagt. Jeg sporer også nu i forespørgslen en, tør jeg stiltørdigt sige, nok så kritisk indstilling til den nu udarbejdede handlingsplan.

Det forekommer mig, at fru Margrete Aukens dengang som nu skyder under målet. Jeg må konstatere, at de retningslinjer, der blev forelagt på sessionen i 1984, ikke kunne tilfredsstillende Nordisk Råds forventninger og måtte udbygges. På den anden side må det dog anstændigvis bemærkes, at der netop kun var tale om retningslinjer som grundlag